

מגילה ד:ט – מועד קטן א:ב

פרק ד: משנה ט

האומר: "יברכוך טובים", הרי זו דרך המינות.
"על קן צפור יגיעו רחמיך", ו"על טוב יזכר שמך", "מודים מודים",
משתקין אותו.
המכנה בעריות, משתקין אותו.
האומר: "ומזרעך לא תתן להעביר לפלך" (ויקרא יח),
"ומזרעך לא תתן לאעבד בארמיותא", משתקין אותו בנזיפה.

פרק ד: משנה י

מעשה ראובן (בראשית לה), נקרא ולא מתרגם.
מעשה תמר (שם), נקרא ומתרגם.
מעשה עגל הראשון (שמות לב), נקרא ומתרגם.
והשני (שם), נקרא ולא מתרגם.
ברכת כהנים (במדבר ו), מעשה דוד (שמואל ב יא) ואמנון (שם יג),
לא נקראין ולא מתרגמין.
אין מפטירין במרכבה (יחזקאל א), ורבי יהודה מתיר.
רבי אליעזר אומר: אין מפטירין ב"הודע את ירושלים" (שם טז).

מסכת מועד קטן

פרק א: משנה א

משקין בית השלחין במועד ובשביעית,
בין ממעין שיצא בתחלה, בין ממעין שלא יצא בתחלה.
אבל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון.
ואין עושין עוגיות לגפנים.

פרק א: משנה ב

רבי אלעזר בן עזריה אומר:
אין עושין את האמה בתחלה במועד ובשביעית,
וחכמים אומרים: עושין את האמה בתחלה בשביעית,
ומתקנין את המקלקלות במועד.

וּמִתְקַנֵּין אֶת קִלְקוּלֵי הַמַּיִם שֶׁבְּרֵשׁוֹת הַרְבִּים וְחוֹטְטִין אוֹתָן.
וּמִתְקַנֵּין אֶת הַדְּרָכִים וְאֶת הַרְחוּבוֹת וְאֶת מְקוּוֹת הַמַּיִם,
וְעוֹשִׂין כָּל צְרָכֵי הַרְבִּים,
וּמְצַיְנִין אֶת הַקְּבָרוֹת,
וְיוֹצְאִין אֶף עַל הַכְּלָאִים.

מועד קטן א:ג – א:ו

פרק א: משנה ג

רבי אליעזר בן יעקב אומר: מושכים את הפנים מאילן לאילן, ובלבד שלא ישקה את כל השדה. זרעים שלא שרתו לפני המועד, לא ישקם במועד. **וחכמים** מתירין בזה ובזה.

פרק א: משנה ד

צדין את האישות ואת העכברים משדה האילן ומשדה הלבן, שלא כדרך, במועד ובשביעית. **וחכמים** אומרים: משדה האילן כדרך, ומשדה הלבן שלא כדרך. ומקדין את הפרצה במועד, ובשביעית בונה כדרך.

פרק א: משנה ה

רבי מאיר אומר: רואין את הנגעים בתחלה להקל, אבל לא להחמיר. **וחכמים** אומרים: לא להקל ולא להחמיר. ועוד אמר **רבי מאיר**: מלקט אדם עצמות אביו ואמו, מפני ששמחה היא לו. **רבי יוסי** אומר: אבל הוא לו. לא יעורר אדם על מתו ולא יספידנו קדם לרגל שלשים יום.

פרק א: משנה ו

אין חופרין כוכין וקברות במועד, אבל מחנכים את הכוכין במועד. ועושין נברכת במועד, וארון עם המת בחצר. **רבי יהודה** אוסר, אלא אם כן יש עמו נסרים.

מועד קטן א:ז – א:י

פרק א: משנה ז

אין נושאין נשים במועד, לא בתולות, ולא אלמנות,
ולא מיבמין, מפני ששמחה היא לו.
אבל מחזיר הוא את גרושתו.
ועושה אשה תכשיטיה במועד.
רבי יהודה אומר: לא תסוד מפני שנוול הוא לה.

פרק א: משנה ח

ההדיוט תופר כדרךכו, והאמן מקליב.
ומסרגין את המטות.
רבי יוסי אומר: אף ממתחין.

פרק א: משנה ט

מעמידין תנור וכירים ורחים במועד.
רבי יהודה אומר: אין מכבשין את הרחים בתחלה.

פרק א: משנה י

עושין מעקה לגג ולמרפסת מעשה הדיוט, אבל לא מעשה אמן.
שפין את הסדקין ומעגילין אותן במעגילה ביד וברגל, אבל לא במחלצים.
הציר והצנור והקורה והמנעול והמפתח שנשברו, מתקנו במועד,
ובלבד שלא יכון מלאכתו במועד.
וכל כבשין שהוא יכול לאכל מהו במועד, כובשין.

מועד קטן ב:א – ב:ד

פרק ב: משנה א

מי שהפך את זיתיו וארעו אבל או אנס, או שהטעוהו פועלים, טוען קורה ראשונה ומניחה לאחר המועד, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר: זולף וגומר וגף כדרךכו.

פרק ב: משנה ב

וכן מי שהיה יינו בתוך הבור וארעו אבל או אנס, או שהטעוהו פועלים, זולף וגומר וגף כדרךכו, דברי רבי יוסי. רבי יהודה אומר: עושה לו לפודים, בשביל שלא יחמיץ.

פרק ב: משנה ג

מכניס אדם פרותיו מפני הגנבים, ושולה פשתנו מן המשרה בשביל שלא תאבד, ובלבד שלא יכון את מלאכתו במועד. וכלן אם כונו מלאכתו במועד, יאבדו.

פרק ב: משנה ד

אין לוקחין בתים, עבדים ובהמה, אלא לצורך המועד, או לצורך המוכר, שאין לו מה יאכל. אין מפנין מבית לבית, אבל מפנה הוא לחצרו. אין מביאין כלים מבית האמן. ואם חושש להם, מפנין לחצר אחרת.

מועד קטן ב:ה – ג:ג

פרק ב: משנה ה

מִחֲפִין אֶת הַקְצִיעוֹת בְּקֶשׁ. **רַבִּי יְהוּדָה** אָמַר: אִף מְעַבִּין.
מוֹכְרֵי פְרוֹת, כְּסוֹת וְכֵלִים, מוֹכְרִים בְּצִנְעָה לְצַרְף הַמוֹעֵד.
הַצִּידִין וְהַדְּשׁוּשׁוֹת וְהַגְּרוֹסוֹת, עוֹשִׂין בְּצִנְעָה לְצַרְף הַמוֹעֵד.
רַבִּי יוֹסִי אָמַר: הֵם הַחֲמִירוּ עַל עֲצָמוֹן.

פרק ג: משנה א

וְאֵלּוּ מְגַלְחִין בַּמוֹעֵד:
הַבָּא מִמְדִּינַת הַיָּם, וּמִבֵּית הַשְּׁבִיָּה, וְהַיּוֹצֵא מִבֵּית הָאֶסוּרִין,
וְהַמְנַדֵּה שֶׁהִתִּירוּ לוֹ חֲכָמִים, וְכֵן מִי שֶׁנִּשְׁאַל לְחֶכֶם וְהִתֵּר,
וְהַנְּזִיר, וְהַמְצַדֵּעַ הָעוֹלָה מִטְּמֵאתוֹ לְטַהֲרָתוֹ.

פרק ג: משנה ב

וְאֵלּוּ מְכַבְּסִין בַּמוֹעֵד:
הַבָּא מִמְדִּינַת הַיָּם, וּמִבֵּית הַשְּׁבִיָּה, וְהַיּוֹצֵא מִבֵּית הָאֶסוּרִים,
וְהַמְנַדֵּה שֶׁהִתִּירוּ לוֹ חֲכָמִים, וְכֵן מִי שֶׁנִּשְׁאַל לְחֶכֶם וְהִתֵּר,
מְטַפְּחוֹת הַיָּדַיִם וּמְטַפְּחוֹת הַסְּפָרִים וּמְטַפְּחוֹת הַסֶּפֶג,
הַזָּבִין וְהַזְּבוֹת וְהַנְּדוֹת וְהַיּוֹלְדוֹת, וְכֹל הָעוֹלִין מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה,
הָרִי אֵלּוּ מִתְרִין.
וְשָׂאֵר כָּל אָדָם, אֶסוּרִין.

פרק ג: משנה ג

וְאֵלּוּ כוֹתְבִין בַּמוֹעֵד:
קְדוּשֵׁי נָשִׁים, גִּטִּין וְשׁוֹבְרִין, דִּיתִיקִי, מִתְנָה וּפְרוֹזְבוּלִין,
אֲגָרוֹת שׁוּם וְאֲגָרוֹת מְזוּן, שְׁטָרֵי חֲלִיצָה וּמֵאוּנִים, וְשְׁטָרֵי בְרוּרִין,
וְגִזְרוֹת בֵּית דִּין, וְאֲגָרוֹת שֶׁל רְשׁוֹת.

מועד קטן ג:ד – ג:ז

פרק ג: משנה ד

אין כותבין שטרין חוב במועד.
ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל, הרי זה יכתב.
אין כותבין ספרים, תפלין ומזוזות, במועד,
ואין מגיהין אות אחת, אפלו בספר (העזרה) עזרא.
רבי יהודה אומר: כותב אדם תפלין ומזוזות לעצמו,
וטווה על ירכו תכלת לציציתו.

פרק ג: משנה ה

הקובר את מתו שלשה ימים קדם לרגל, בטלה הימנו גזרת שבעה,
שמונה, בטלה הימנו גזרת שלשים,
מפני שאמרו, שבת עולה ואינה מפסקת, רגלים מפסיקין ואינן עולין.

פרק ג: משנה ו

רבי אליעזר אומר: משחרב בית המקדש, עצרת כשבת.
רבן גמליאל אומר: ראש השנה ויום הכפורים, כרגלים.
וחכמים אומרים: לא כדברי זה ולא כדברי זה,
אלא עצרת כרגלים, ראש השנה ויום הכפורים כשבת.

פרק ג: משנה ז

אין קורעין, ולא חולצין, ואין מברין, אלא קרוביו של מת,
ואין מברין אלא על מטה זקופה.
אין מוליכין לבית האבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון,
אלא בסלים.
ואין אומרים ברפת אבלים במועד,
אבל עומדין בשורה ומנחמין ופותרין את הרבים.

מועד קטן ג:ח – חגיגה א:ב

פרק ג: משנה ח

אין מניחין את המטה ברחוב, שלא להרגיל את ההספד, ולא של נשים לעולם, מפני הכבוד. נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות. **רבי ישמעאל** אומר: הסמוכות למטה, מטפחות.

פרק ג: משנה ט

בראשי חדשים, בחנכה ובפורים, מענות, ומטפחות בזה ובזה, אבל לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי? שכלן עונות כאחת. קינה? שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר: "ולמדנה בנתיכם נהי, ואשה רעותה קינה" (ירמיה ט). אבל לעתיד לבא הוא אומר: "בלע המות לנצח, ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים וגו'" (ישעיה כה).

מסכת חגיגה

פרק א: משנה א

הכל חיבין בראיה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, וטמטום, ואנדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו.

איזהו קטן?

כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו

ולעלות מירושלים להר הבית, דברי **בית שמאי**.

ובית הלל אומרים: כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו

ולעלות מירושלים להר הבית, שנאמר: "שלוש רגלים" (שמות כג).

פרק א: משנה ב

בית שמאי אומרים: הראיה שתי כסף, וחגיגה מעה כסף.

ובית הלל אומרים: הראיה מעה כסף, וחגיגה שתי כסף.